

Arrest

nr. 113 760 van 14 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2013 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE FEYTER loco advocaat S. BUYSSE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. N. A., bent een Afghaanse jongeman van ongeveer negentien jaar van Pashtoun-origine. U bent geboren in de stad Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar. Drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verhuisde u samen met uw ouders, uw broer en uw zus naar het huis van uw oom in het dorp Shekh Mesri gelegen in het district Surkh Rod, dat op zijn beurt ook gelegen is in dezelfde provincie. U bleef na uw verhuis aan het werk als bakker in de stad Jalalabad.

Om financiële redenen ging u als bakker aan het werk bij Haji Afiz. Haji Afiz was een handelaar die contracten afsloot met de legerbasis in Gambiri om hen van voedsel te voorzien. Van de negende tot

de elfde maand van 1389 werkte u bij de legerbasis in de stad Jalalabad zelf (garnizoen zoals u het noemt). Hier kreeg u een kaart waarmee u toegang had tot de basis. Hierna werd u overgeplaatst naar de bakkerij in de buurt van de basis in Gambiri. U werd meteen tot verantwoordelijke gebombardeerd. U mocht ook het brood bezorgen aan de keuken op de basis zelf. U verklaarde dat dit kwam omdat ze u vertrouwden en omdat u reeds een toegangskaart bezat. De eerste maand werd u gefouilleerd voor u binnen mocht in de basis. Na een maand begonnen de soldaten die aan de poort van de basis de veiligheid verzorgden u te kennen en mocht u binnen zonder controle. U moest enkel uw toegangskaart tonen en het deken, dat de broden op uw broodkar bedekte, oplichten. In de eerste maand van het jaar 1390 was er een zelfmoordaanslag in de basis. Vanaf toen werd de veiligheid strenger. Zelfs officieren werden gefouilleerd voor ze binnen mochten. De strengere veiligheidsprocedures golden echter niet voor u.

Op een dag werd u door onbekenden tegengehouden op weg naar huis. Ze wisten alles over uw werk en uw familie en vroegen u om hen te helpen een bom in de basis te smokkelen via de broodkar. U ging akkoord om verdere problemen te vermijden maar was niet van plan om op hun verzoek in te gaan. U ging naar huis en overlegde met uw vader en Abdul Wahab, de malik van het dorp. De malik adviseerde u te stoppen met werken. U dacht dat u deze mensen kon ontlopen en ging terug naar het werk. Vier à vijf dagen later ging u opnieuw naar huis toen u opgebeld werd door uw werkgever om vlug nog even wat zout te halen. U ging het zout ophalen en reed met een taxi naar de bakkerij. Onderweg zag u de mannen die u eerder hadden tegengehouden. Ze gebaarden de chauffeur te stoppen. U wou problemen vermijden en gebood de chauffeur door te rijden waarop het vuur werd geopend. U hield zich schuil die nacht samen met de chauffeur. Daarna verbleef u twee dagen thuis waarna u onderdook bij Abdul Wahab. Na twaalf à dertien dagen gaf de taliban een dreigbrief aan de mullah van de moskee. Uw oom kwam die ophalen, ging terug naar huis en ging daarna terug naar de mullah om de brief te laten voorlezen. Hierin werd gezegd dat als de taliban u zouden opmerken, u vermoord zou worden. Er werd beslist dat het veiliger zou zijn voor u om het land te verlaten.

U ontvluchtte Afghanistan juli 2011 en kwam aan in België op 8 september 2011 waar u dezelfde dag asiel aanvroeg.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw toegangskaart, een dreigbrief, een bevestiging van uw problemen door de dorpsoudsten, een brief van de politie, een verzendingsorder en medische documenten voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

Zo tonen uw verklaringen met betrekking tot de beveiliging en toegang van de legerbasis, waar u werkzaam was, aan dat u nooit in aanraking bent gekomen met de draconische veiligheidsmaatregelen die genomen worden in legerbasis in een land zoals Afghanistan. Vooreerst is het weinig waarschijnlijk dat u vanaf dag één (CGVS p. 11) het brood mocht afleveren in de keuken op de legerbasis in Gambiri (CGVS p. 10). Uw verklaring hiervoor was dat uw oom de eigenaar Haji Afiz kende, dat ze u vertrouwden omdat u reeds twee maanden op een andere legerbasis had gewerkt en omdat u een toegangskaart in het bezit had (CGVS p. 10 en 11). **Dit is weinig logisch.** U was daar nieuw terwijl vele van uw collega's er reeds langer werkten (CGVS p. 10). De kans is groter dat deze collega's reeds een soort van vertrouwensband met de mensen van de beveiliging van de legerbasis hadden opgebouwd dan dat u als nieuwkomer had. **Het vertrouwen dat Haji Afiz had in u door zijn band met uw oom (CGVS p. 11) kan misschien verklaren waarom u verantwoordelijke zou zijn geworden in de bakkerij maar niet waarom u vertrouwd zou worden door de beveiliging van de basis.** Bovendien kan u geen informatie geven over uw voorganger die deze positie invulde (CGVS p. 10 en 11). U verklaarde dat u niet weet wie uw job invulde voor u en dat u het ook niet heeft gevraagd (CGVS p. 10). Dit excuus is echter onvoldoende om te verklaren dat u hier geen kennis over heeft. Als nieuwkomer meteen de mensen die er al langer werkten voorbijsteken naar de positie van verantwoordelijke, moet stof hebben doen opwaaien. De persoon die uw positie invulde, verdiende immers meer (CGVS p. 10). **Dat u dan ook geen enkele kennis heeft over uw voorganger of de reden waarom hij gestopt is met zijn job, is in deze context dan ook weinig geloofwaardig.**

Ook de andere redenen waarom u meteen vanaf dag één in de legerbasis binnen mocht, namelijk het vertrouwen dat u had door uw twee maanden tewerkstelling in een andere legerbasis en de toegangskaart die u in uw bezit had, zijn weinig aannemelijk. Als u gevraagd wordt hoe u die toegangskaart heeft verkregen, antwoordt u dat Haji Afiz uw taskara en pasfoto heeft afgegeven aan een commandant in de legerbasis waar u voordien aan de slag was en dat die de toegangskaart had gemaakt (CGVS p. 15). U was dus zelf helemaal niet betrokken bij de procedure (CGVS p. 15). **Eerst en vooral is het weinig geloofwaardig dat het personeel van de beveiliging van een legerbasis zomaar toegangskaarten uitdeelt aan mensen die men nooit in persoon heeft ontmoet en waarbij men geen controle heeft gedaan op die persoon zijn achtergrond.** Het feit dat Haji Afiz connecties heeft en op die manier alles kon regelen is een weinig afdoende verklaring (CGVS p. 15) in de context van de draconische veiligheidsmaatregelen die van toepassing zijn op een legerbasis in een land in Afghanistan. **Het plaatst natuurlijk ook het vertrouwen in u in perspectief.** Als het zo gemakkelijk is om een toegangskaart te bemachtigen als u beweert, is deze kaart natuurlijk geen enkele waardemeter om vertrouwen te kunnen schenken aan de bezitter van dergelijke toegangskaart. Daarbij komt nog dat die toegangskaart is uitgegeven in een andere basis dan die waarvoor u hem nodig had (CGVS p. 15). Bovendien heeft uw bezit van deze toegangskaart geen enkele meerwaarde meer om uw overplaatsing en toegang tot de legerbasis te kunnen verklaren. **Als de procedure om zo'n kaart te bemachtigen zo simpel is, had men evengoed één van uw collega's, die er al veel langer werkten en mogelijks vertrouwd waren met de mensen van de beveiliging van de legerbasis, zo'n kaart kunnen geven.**

Daarnaast is ook de manier waarop u driemaal per dag door de beveiliging van de basis kwam weinig geloofwaardig. U verklaarde dat u de eerste maand uw toegangskaart moest tonen, dat u werd gefouilleerd en dat de broodkar gecontroleerd werd (CGVS p. 7, 8, 12 en 13). Na één maand begonnen de mensen die de beveiliging verzorgden u wat te kennen en moest u gewoon uw kaart tonen en de broodkar laten controleren (CGVS p. 8 en 13). **Dat het beveiligingspersoneel hun veiligheidsvoorzorgen zouden terugschroeven enkel en alleen omdat u voor hen een bekend gezicht aan het worden was, is natuurlijk ondenkbaar.** Het is immers niet ondenkbaar dat u eerst hun vertrouwen wil winnen alvorens toe te slaan of dat u onder druk zou gezet worden door de taliban om een bom binnen te smokkelen. Uit uw verklaringen blijkt ook dat er Amerikanen in de legerbasis zaten (CGVS p. 3, 4, 8, 9, 12 en 14) waardoor men kan verwachten dat de veiligheidsmaatregelen strikt worden uitgevoerd. Dit blijkt ook uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie toegevoegde informatie: administratief dossier). Hoewel deze informatie handelt over een geslaagde zelfmoordaanslag toont ze toch aan dat de Amerikanen er alles aan doen om hun legerbasissen hermetisch af te sluiten. **Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u zomaar zonder grondige controle zou binnengelaten worden in een basis waar u in rechtstreeks contact kon komen met de Amerikanen (CGVS p. 12).**

Dit geldt zeker als u beweert dat er in de eerste maand van 1390 (maart – april 2011) een succesvolle zelfmoordaanslag had plaatsgevonden waarbij vier Amerikanen het leven lieten (CGVS p. 9 en toegevoegde informatie administratief dossier). Zoals men kan verwachten en zoals u zelf ook aangeeft werden de veiligheidsmaatregelen na deze aanslag aangescherpt (CGVS p. 12 en 13). U verklaarde dat zelfs de officieren werden gefouilleerd als ze de basis wilden binnenkomen (CGVS p. 12 en 13). Toch verklaarde u zelfs in deze omstandigheden het voordeel van de twijfel te hebben behouden van het veiligheidspersoneel (CGVS p. 13). Hoewel zelfs de officieren werden gefouilleerd mocht u op precies dezelfde manier de legerbasis binnenkomen als voor de bomaanslag. U moest gewoon uw kaart tonen en het deken waar de broden onder oplichtten (CGVS p. 13). **Het is dus weinig aannemelijk dat u op dergelijk gemakkelijke manier een militaire basis zou binnen geraken korte tijd nadat deze basis een zelfmoordaanslag te verwerken heeft gekregen waarbij er acht doden vielen (CGVS p. 9).**

Vervolgens zijn uw verklaringen over de omstandigheden waarin u de dreigbrief van de taliban ontvangt in die mate tegenstrijdig dat ook deze verklaringen ongeloofwaardig worden bevonden. Zo verklaart u eerst dat er een dreigbrief voor u wordt achtergelaten in de moskee, dat de maulawi van de moskee de brief aan uw oom heeft gegeven, dat jullie de brief niet konden lezen en dat jullie daarna terug zijn gegaan naar de maulawi om te vragen wat er in de brief staat (CGVS p. 4). **Ten eerste is het zeer ongeloofwaardig dat uw oom een brief in ontvangst zou nemen, terug naar huis gaat om zich plots te herinneren dat hij niet kan lezen en daarna teruggaat naar de man van wie hij de brief in ontvangst heeft genomen om hem die brief te laten voorlezen.** Maar daarnaast is het ook nog eens tegenstrijdig met wat u later in het gehoor beweert namelijk dat jullie Abdul Wahab, de malik van het dorp, bij jullie thuis hebben uitgenodigd om de brief voor te lezen (CGVS p. 13 en 14). **Bovendien ontstaat er verwarring over waar u zich precies bevond toen deze brief opdook.** Als u gevraagd wordt waar u was toen de brief aan uw oom werd gegeven, antwoordt u dat u in de bakkerij bij de basis in Gambiri was (CGVS p. 14). **U vergeet blijkbaar dat zich voor het ontvangen**

van de dreigbrief een schietincident had voorgedaan waardoor u reeds een twaalf à dertien dagen bij Abdul Wahab ondergedoken leefde (CGVS p. 8). Als u er attent op wordt gemaakt dat u volgens uw eerdere verklaringen niet meer werkte bij de basis in Gambiri beseft u plots dat u een fout heeft begaan en dat u reeds bij de malik ondergedoken zat (CGVS p. 14). Gevraagd naar wat er gebeurd is éénmaal uw oom Abdul Wahab had uitgenodigd, antwoordt u dat u daarna bent meegegaan met Abdul Wahab om daar onder te duiken (CGVS p. 14). Opnieuw vergeet u dat u eerder reeds had vermeld dat u al twaalf à dertien dagen voor het ontvangen van de brief bij Abdul Wahab zat ondergedoken (CGVS p. 8). **Het feit dat u dus eerst verklaart bij de basis in Gambiri te hebben verbleven, daarna beweert dat u bij Abdul Wahab was om dan nog eens uw versie te wijzigen en te zeggen dat u bij uw oom was toen de dreigbrief opdook (CGVS p. 14), kan niet meer als een kleine vergissing beschouwd worden maar is eerder een aanwijzing dat uw verklaringen over het ontvangen van de dreigbrief ongeloofwaardig zijn.**

De vaststelling dat uw verklaringen over de beveiliging en toegang tot een militaire basis weinig te maken hebben met hoe het er in de realiteit aan toe gaat samen met de vaststelling dat uw verklaringen over het ontvangen van de dreigbrief weinig samenhangend zijn in die mate dat het uw geloofwaardigheid ondermijnt, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden.

De toegangskaart, de dreigbrief, de bevestiging van de ouderen en de brief van de politie kunnen niet in overweging genomen worden door de ongeloofwaardige verklaringen die deze documenten voorafgaan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Uit de medische documenten blijkt dat u een chirurgische ingreep heeft ondergaan om een haarnestcyste te verwijderen en dat u depressief bent. Aangezien geen van beide feiten uw gehoor heeft beïnvloed (en uw depressiviteit geen aantoonbare band heeft met de criteria van de vluchtelingenconventie noch met de bepalingen van subsidiaire bescherming gezien er geen geloof gehecht wordt aan uw asielrelaas) worden ze ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen dat u geboren bent in de stad Jalalabad en u het grootste deel van uw leven daar heeft doorgebracht (CGVS p. 6) en er gewerkt heeft (CGVS p. 9), dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact

ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, van artikel 15, c) van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen de algemene motiveringsplicht, van de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) verzoekers verklaringen volgens dewelke hij zonder noemenswaardige veiligheidscontrole kon binnenraken in een militaire basis van de Amerikaanse troepen niet stroken met objectieve informatie en verder op verschillende punten onlogisch zijn, (ii) verzoeker tot tweemaal toe tegenstijdige verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin hij een dreigbrief van de taliban zou hebben ontvangen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij “er van overtuigd is dat zijn leven in gevaar is” en dat hij “zich misbegrepen voelt en zelf ook een aantal zaken verkeerd begrepen heeft”. Verzoeker stelt dat er een aanslag gebeurde op 26/03/13 waaruit blijkt dat de mogelijkheid bestaat om zonder grondige controle in contact te komen met de Amerikanen. Verzoeker leidt hier uit af dat zijn verklaringen om driemaal per dag door de beveiligde basis te komen derhalve wel geloofwaardig zijn.

Verzoekers verweer is niet dienstig. Waar hij stelt verkeerd begrepen te zijn merkt de Raad op dat verzoeker op het gehoor de beschikking kreeg over een tolk in een taal naar keuze en geen opmerkingen maakte over een mogelijk gebrekkige vertolking. Wat betreft de aanslag waar verzoeker

naar verwijst merkt de Raad op dat hij nalaat zijn beweringen te staven met stukken. De vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen niet plausibel zijn en in tegenspraak met objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijven onverkort overeind en leiden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde vlotte en ongecontroleerde toegang tot de Amerikaanse basis. Gezien dit aspect van het relaas de directe oorzaak is van verzoekers beweerde problemen met de taliban, kan evenmin aan deze problemen enig geloof worden gehecht. De geloofwaardigheid van het relaas wordt bijkomend ondergraven door de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde over de ontvangst van de dreigbrief van de taliban. De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast dat: *“Zo verklaart u eerst dat er een dreigbrief voor u wordt achtergelaten in de moskee, dat de maulawi van de moskee de brief aan uw oom heeft gegeven, dat jullie de brief niet konden lezen en dat jullie daarna terug zijn gegaan naar de maulawi om te vragen wat er in de brief staat (CGVS p. 4). **Ten eerste is het zeer ongeloofwaardig dat uw oom een brief in ontvangst zou nemen, terug naar huis gaat om zich plots te herinneren dat hij niet kan lezen en daarna teruggaat naar de man van wie hij de brief in ontvangst heeft genomen om hem die brief te laten voorlezen.** Maar daarnaast is het ook nog eens tegenstrijdig met wat u later in het gehoor beweert namelijk dat jullie Abdul Wahab, de malik van het dorp, bij jullie thuis hebben uitgenodigd om de brief voor te lezen (CGVS p. 13 en 14). **Bovendien ontstaat er verwarring over waar u zich precies bevond toen deze brief opdook.** Als u gevraagd wordt waar u was toen de brief aan uw oom werd gegeven, antwoordt u dat u in de bakkerij bij de basis in Gambiri was (CGVS p. 14). **U vergeet blijkbaar dat zich voor het ontvangen van de dreigbrief een schietincident had voorgedaan waardoor u reeds een twaalf à dertiental dagen bij Abdul Wahab ondergedoken leefde (CGVS p. 8).** Als u er attent op wordt gemaakt dat u volgens uw eerdere verklaringen niet meer werkte bij de basis in Gambiri beseft u plots dat u een fout heeft begaan en dat u reeds bij de malik ondergedoken zat (CGVS p. 14). Gevraagd naar wat er gebeurd is éénmaal uw oom Abdul Wahab had uitgenodigd, antwoordt u dat u daarna bent meegegaan met Abdul Wahab om daar onder te duiken (CGVS p. 14). Opnieuw vergeet u dat u eerder reeds had vermeld dat u al twaalf à dertien dagen voor het ontvangen van de brief bij Abdul Wahab zat ondergedoken (CGVS p. 8). **Het feit dat u dus eerst verklaart bij de basis in Gambiri te hebben verbleven, daarna beweert dat u bij Abdul Wahab was om dan nog eens uw versie te wijzigen en te zeggen dat u bij uw oom was toen de dreigbrief opdook (CGVS p. 14), kan niet meer als een kleine vergissing beschouwd worden maar is eerder een aanwijzing dat uw verklaringen over het ontvangen van de dreigbrief ongeloofwaardig zijn.**”* Dit motief wordt door verzoeker geenszins betwist zodat dit bijgevolg onverminderd overeind blijft en door de Raad tot het zijne wordt gemaakt.

Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van artikel 2 en 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormelde artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er heden in Jalalabad, alwaar verzoeker zijn professioneel leven had en geboren is, actueel geen willekeurig oorlogsgeweld heerst dat voor een terugkerende asielzoeker zou kunnen resulteren in een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de situatie in Jalalabad relatief rustig is en het aantal burgerslachtoffers laag ligt, terwijl de stad gecontroleerd wordt door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift en stelt dat de informatie waarop de commissaris-generaal steunt gedateerd is, waardoor verwerende partij een update zou moeten overmaken. Verwerende partij brengt een update (d.d. 22 maart 2013) aan bij haar verweernota. Op grond van deze informatie blijkt dat bovenvermelde conclusie nog steeds steun vindt in de actuele informatiebundel. Uit die informatie blijkt dat er zich heden in Jalalabad geen situatie van willekeurig geweld voordoet in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt nog dat het onderzoek naar de nood aan bescherming diende te worden verricht ten opzichte van zijn plaats van herkomst, de provincie Laghman. Deze opmerking is niet dienstig aangezien verzoeker zelf verklaarde in Jalalabad geboren te zijn en daar zijn hele leven gewoond te hebben met uitzondering van de drie laatste jaren voor zijn vertrek naar Europa.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Waar verzoeker ten slotte in zijn verzoekschrift vraagt om zijn beroep te verwijzen naar de algemene vergadering, in toepassing van artikel 39/12 van de voormelde wet van 15 december 1980, omdat hij *“stelt vast dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige dossiers”* wordt opgemerkt dat, onder verwijzing naar artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980, verzoeker in een procedure voor de Raad van Vreemdelingenbetwistingen niet kan vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

3. Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER